दुर्मरं पुरुषेणेह मन्ये ह्यध्वन्यनागते ।
यत्र नाहं न मे माता विप्रयुज्येत जीवितात् ॥ ६२
हाहा धिक् कुरुवीरस्य सन्नाहं कांचनं भुवि ।
अयं विद्ध हतस्येह मया पुत्रेण पश्यत ॥ ६३ ॥
भो भो पश्यत मे वीरं पितरं ब्राह्मणा भुवि ।
शयानं वीर शयने मया पुत्रेण पातितं ॥ ६४ ॥
ब्राह्मणाः कुरुमुख्यस्य ये मुक्ताह्यसारिणः ।
रुदन्ति [1] शान्तिकामस्य रणे योऽयं मया हतः ॥ ६५ ॥
व्याहिशन्तु च किं विप्राः प्रायश्चित्तमिहाद्य मे ।
आनृशंसस्य पापस्य पितृहन्तु रणाजिरे ॥ ६६ ॥
दुश्चरा द्वादश समा हत्वा पितरमद्य वै ।
ममेह सुनृशंसस्य संवीतस्यास्य चर्मणा ॥ ६७ ॥
शिरः कपाले चास्यैव युंजतः पितुरद्य मे ।
प्रायश्चित्तं हि नास्त्यन्यत् हत्वाद्य पितरं मम ॥ ६८ ॥
पश्य नागोत्तमसुते भर्तारं निहतं मया ।
कृतं प्रियं मया ते ऽद्य निहत्य समरे ऽर्जुनं ॥ ६९ ॥
सो ऽहमद्य गमिष्यामि गतिं पितृनिषेवितां ।
न शक्ष्याम्यात्मनात्मानमहं धारयितुं शुभे ॥ ७० ॥
सा त्वं मयि मृते मात तथा गाण्डीवधन्वनि ।
भव प्रीतिमती देवी सत्येनात्मानमालेभे ॥ ७१ ॥
इत्युक्त्वा स ततो राजा दुःखशोकसमाहतः ।

[1] Le manuscrit porte कुर्वन्ति pour रुदन्ति ; je le fais observer, parce que, dans l'extrait du *Karnaparva* qui précède ce morceau, se trouve (sl. 17, édit. Bonn.) कर्वती pour क्रंदंत्यः.